

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 80

De opstanding

Het is mijn bedoeling om in deze studie grote zorgvuldigheid te betrachten, opdat alle woorden accuraat zullen worden toegepast, zodat gehoor wordt gegeven aan de waarschuwing van Paulus in II Timotheüs 1:13, 'Neem tot voorbeeld de gezonde woorden.'

De grote waarheid van de 'opstanding der doden' is een goddelijke waarheid. We vinden deze niet terug in religies of religieuze opvattingen van mensen, tenzij zij in contact zijn geweest met het Woord van God. En zelfs dan zijn ze verbasterd en hebben weinig overeenkomst met de Waarheid der Schrift. Daarom moeten ze, wanneer we ons ermee gaan bezighouden, worden gepresenteerd in overeenstemming met het principe dat in I Corinthe 2:13 tot uitdrukking is gebracht: 'Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn.'

Binnen het Christendom worden we voortdurend geconfronteerd met de uitdrukking 'de opstanding van het lichaam.' Dat past prima in de theorie van Plato over de aard van de mens, maar het is een uitdrukking die we nooit zullen vinden in het Woord van God. De uitdrukking die voortdurend in de Bijbel gebruikt wordt, is 'de opstanding der doden.' Dat leert ons dat degene die gestorven is, op zal staan en niet slechts een onderdeel of aspect van hem dat lichaam wordt genoemd.

Dat ik blij hameren op het gebruik van de door God geïnspireerde woorden 'de opstanding der doden' betekent niet dat ik geloof dat de opstanding niet letterlijk en werkelijk is. Ik geloof dat de mens zal opstaan uit de dood, werkelijk, letterlijk en lichamelijk. Waar ik op hamer, is dat, aangezien het een *mens* is die sterft, een *mens* zal opstaan uit de dood.

Ik zal nooit toestaan dat iemand mij de woorden die God heeft gebruikt afneemt en mij woorden in de mond legt die zij zelf gebruiken. Steeds opnieuw inspireerde de Geest van God de mensen om te spreken van de 'opstanding

der doden.' Hij heeft hen er nimmer toe geleid te spreken van 'de opstanding van het lichaam.' Dit feit maakt het heel eenvoudig de weg der gehoorzaamheid aan Zijn woorden te gaan en te voldoen aan de vermaning van Jeremia: 'die mijn woord heeft, spreke mijn woord naar waarheid' (Jer. 23:28). Ik weet heel goed dat de Schrift leert: 'een geestelijk lichaam wordt er opgewekt.' Ik geloof dat volkomen, maar dit heeft niets te maken met de zaak waarmee we ons nu bezig houden. We zijn nu bezig met de menselijke uitdrukking 'de opstanding van het lichaam', die gebruikt wordt om te impliceren dat het alleen om het dode lichaam gaat en de uitdrukking die God heeft gebruikt 'de opstanding der doden'. Ik kies ervoor om Gods woorden na te spreken en wel in Zijn eigen woorden.

Bij de beantwoording van de zelden gestelde vraag: 'Wat is de opstanding?' kunnen we door het Woord van God zeggen dat de opstanding het herstel tot het leven is voor iemand die dood is; het is een daad van God die iemand van tussen de doden uit neemt en hem plaatst in het midden der levenden. Als iemand niet dood is, dan is de opstanding onnodig en onmogelijk. Het is absoluut niet het reanimeren van iemand die schijndood is, of het bijkomen van iemand die dicht bij de dood is geweest. Het is geen reïncarnatie, waarbij iets dat 'de ziel' wordt genoemd door de één en 'de geest' door een ander, terugkeert tot het lichaam dat hij verlaten zou hebben. De feiten over de opstanding worden ondersteund door elk verslag over het herstel tot leven dat gegeven is in het Woord van God. We zullen bij één daarvan stilstaan.

In Lucas 7:11-15 vinden we het goddelijk verslag van de opwekking van de zoon van een weduwe. Het verhaal geeft de feiten weer en hieruit kunnen we veel leren over de opstanding. Elk woord moet nauwgezet worden overwogen:

En het geschiedde kort daarna, dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïn.
En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare. Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.
En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet. En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan - de dragers stonden stil - en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.

De woorden 'een dode werd uitgedragen' geven precies weer wat er aan de hand was. Deze woorden zijn geen woorden van menselijke wijsheid. Het zijn woorden van de Heilige Geest. Het betreft hier geen achteloos gekozen woorden van mensen. Het gaat om de geïnspireerde woorden van God. Toen de Heer tot de dode man sprak, zei Hij: 'Jongeling, Ik zeg u, sta op!' En het geïnspireerde verslag vertelt ons: 'En de dode ging overeind zitten.'

Met het oog op deze duidelijke uitspraken zouden bepaalde vragen moeten opkomen waarop een eerlijk antwoord moet volgen. Was dit een dode man, of slechts een lichaam waaruit de man was vertrokken? Sprak onze Heer tot een 'jonge man' of tot een lichaam toen Hij zei: 'Jongeling, Ik zeg u, sta op!' Maar

het belangrijkste van alles is de vraag of deze man dood of levend was. Als iemand beweert dat hij levend was, laat hem dat dan aan de Heer vertellen op de dag dat iedereen zich zal moeten verantwoorden voor elk ijdel woord.

Dit verslag laat ons duidelijk zien dat alle illustraties van de opstanding, zoals de bomen die uitbotten, of bloemen die uitlopen uit bollen of zaden in de grond, die algemeen worden gebruikt in preken in dat deel van het jaar dat door de wereld en de kerk Pasen wordt genoemd, geen enkele overeenkomst hebben met wat de opstanding is.

Het antwoord van God op de dood is de opstanding. Wat de dood ook mag zijn, de opstanding heft deze op. Daarom is wat iemand gelooft over de dood van geweldig grote invloed op zijn geloof in de opstanding. Als we de waarheid van God over de dood hebben, kunnen we voortgaan en de waarheid van God over de opstanding verwerven. Als we verkeerde opvattingen hebben over de aard van de dood, zullen we de waarheid over de opstanding moeten verdraaien om deze te laten passen in onze misvattingen. Gods waarheid over de dood wordt al heel vroeg in de Schrift duidelijk gemaakt.

De orthodoxe opvatting die de boventoon voert binnen het Christendom is dat in de dood het lichaam slechts een kleed is dat wordt afgedankt, of een woning die wordt verlaten omdat de inwoner van het huis ergens anders naartoe is gegaan. Maar dat is niet wat we in het Woord van God vinden. Daarin vinden we een visie die daar precies tegengesteld aan is. Het lichaam, hoe dood en levenloos dat ook zijn mag, wordt altijd beschouwd als de mens. Dit is het eensluidende en onveranderlijke getuigenis van de Schrift. Als we daarom over dood en begravenis in de Bijbel lezen, wordt altijd de mens in het graf gelegd. Sara, Abraham, Jacob en Mozes zijn begraven. De Bijbel zegt niet over hen dat ze ergens anders heengegaan zijn, of dat ze ergens anders dan in het graf zijn (zie Gen. 23:2,19; 25:8,9; 50:26; Deut. 34:5,6).

Gods waarheid over de dood, evenals Zijn waarheid over de zonde en de toekomstige straf, is geen aantrekkelijke waarheid. Hij heeft nooit de bedoeling gehad de mens enige troost te laten putten uit zonde en dood, maar in Christus onze Redder van zonde en onze Verlosser van de dood. Hij wil onze ogen richten op Hem Die onze Opstanding en ons Leven is. Onze toegang tot Zijn aanwezigheid vindt niet plaats door middel van de vijand, de dood, maar door middel van de opstanding door Jezus Christus.

Alleen al het bestaan van de opstanding vertelt ons dat de dood niet het einde van de mens betekent. De dood is slechts tijdelijk. De dood is niet eeuwig en betekent ook niet de vernietiging van de mens. Zonder meer aanvaard ik het getuigenis van de Bijbel dat er in de dood een einde zal komen aan mijn geschiedenis als levende ziel. Ik zal terugkeren tot het stof en het leven dat God mij toegestaan heeft te genieten gedurende al deze jaren, zal terugkeren naar Hem die het mij met elke ademtocht, maar ik heb niet de verzekering dat mijn volgende ademtocht niet tevens de laatste zal zijn. Geen regel zal meer worden toegevoegd aan mijn geschiedenis, hoe lang

ik ook in de toestand van de dood zal verkeren. Ik zal geen werk doen; ik zal geen kennis verwerven; ik zal geen ervaringen kennen. Mijn geschiedenis zal evenwel opnieuw beginnen op de dag van mijn opstanding. Heerlijke dag! Ik zal dan de draad weer oppikken.

Valse leringen hebben velen ertoe gebracht te geloven dat de dag waarop we sterven in feite de dag is dat we beginnen te leven, dat de dood een deur is die leidt naar een grootser en voller leven. God verhoede dat ik deze leugen van satan zou geloven, want als dat waar was, zou de opstanding volledig overbodig zijn.

Ik weet natuurlijk uit ervaring dat velen die deze studie lezen zullen zeggen: 'Dan gelooft u dus dat de ziel slaapt tussen de dood en de opstanding.' Daarom wil ik hier nadrukkelijk stellen dat ik zoiets niet geloof. Mijn opvatting over de ziel maakt een dergelijk geloof onmogelijk. Anderen zullen zeggen: 'Dan moet u wel geloven dat de doden zich nergens bewust van zijn.' En wederom moet ik zeggen dat ik dat niet geloof. Ik geloof niet in een 'zieleslaap' en ik weet dat de woorden *bewust* en *onbewust* alleen maar van toepassing zijn op de levenden. Ik geloof dat een mens kan leven en zich ergens bewust van kan zijn, of kan leven en zich nergens bewust van zijn; maar als hij dood is, kan alleen de opstanding hem uit die toestand halen.

In het Bijbelse verslag over de dood van Christus, vinden we de uitspraak dat Jozef aan Pilatus vroeg om het lichaam van Jezus en nadat hij daar toestemming voor had gekregen, kwam hij en nam hij het lichaam van Jezus. Sommigen zullen uit deze wijze van uitdrukken opmaken dat het niet langer Jezus was, maar alleen Zijn lichaam. Dat is echter onjuist; want alsof er met opzet gewaakt wordt tegen een dergelijke opvatting, wordt later gezegd: 'En er was ter plaatse, waar Hij gekruisigd was, een hof en in die hof een nieuw graf, waarin nog nooit iemand was bijgezet; daar dan legden zij Jezus neder wegens de Voorbereiding der Joden, omdat het graf dichtbij was' (Joh. 19:41,42). Toen Maria naar het graf kwam op de morgen van Zijn opstanding, bracht zij het bericht aan Petrus en Johannes: 'Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar zij Hem hebben neergelegd' (Joh. 20:2). Toen de discipelen ontsteld waren door deze vreemde wending, verschenen twee hemelse boodschappers die tot hen zeiden: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' (Luc. 24:5,6). Als we ons dus afvragen waarom Hij Zich niet bij de doden bevond, krijgen we het antwoord: 'Hij is opgewekt.' Als Hij niet zou zijn opgewekt, zou Hij nog bij de doden zijn geweest.

Steeds opnieuw beweren Christelijke mensen met stellige overtuiging: 'We aanbidden geen dode Christus.' Dat is waar, want we aanbidden niet iemand die dood is. Onze Verlosser is een levende, actieve en werkende Verlosser. Maar we moeten altijd blijven bedenken dat de enige reden die we hebben om zo'n bewering te uiten ligt in het feit dat Hij is opgestaan uit de dood. Zonder opstanding zou Hij niet leven. En op het moment dat enig mens in de toestand van de dood komt, zal hij niet leven zonder opstanding.

De waarheid kan soms bitter zijn, maar stelt nooit teleur. We moeten de feiten onder ogen zien. Als er geen opstanding der doden is, zouden onze geliefden verloren zijn. We kunnen 'GEEN HOOP' op hun grafsteen beitelen, wanneer de doden niet opgewekt zouden worden (I Cor. 15:16-19). Maar eer we deze drastische stap nemen, laten we luisteren naar de woorden van onze Heer, Christus Jezus:

Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk (Openb. 1:18);

Dit zegt de eerste en de laatste, die dood geweest is en levend geworden (Openb. 2:8);

Ik leef en gij zult leven (Joh. 14:19).